

คุณค่าตน

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ศาสนาใด พอดีคนเกิดมาก่อน ศาสนาถึงตามมา ศาสนาเกิดเพราะว่าคน ถ้าพูด
อย่างนี้แล้วมันก็ไปขัดกับที่ว่าพระพุทธเจ้าร้อยองค์ พันองค์ พระพุทธเจ้าแสนองค์ ศาสนา
มีมาก่อน สัมพุทธะใด ศาสนามีมาก่อน แต่โลกมันหมดไปแล้วมันเกิดมาใหม่ เวียนกลับ
... พระพุทธเจ้าเกิดจึงมีธรรม

แต่ที่เราพูดถึงปัจจุบันว่าโลกมันเกิดมาก่อน ศาสนามัน ๒,๐๐๐ กว่าปีเอง ๒,๕๐๐
ปีเศษๆ แต่โลกนี้มันก็ล้านปี เดียวก็ซ้าอยู่อย่างนั้น ถึงว่าศาสนาใด นี่เรามองศาสนาต่อกัน
เกินไปรู้ใหม่ เวลาพูดศาสนา คนจะคุยกันกันแค่ศีลธรรมจริยธรรมใด ศีลธรรมมีศาสนา
หรือไม่มีศาสนา คนดีก็คือคนดี คนชั่วก็คือคนชั่วใหม่ ศีลธรรม แค่ศีลธรรม ! โลกมอง
แค่นั้นนะ มองศาสนาก็มองคนดี ศาสนาสอนให้เป็นคนดีๆ แต่แน่นอน

แต่อย่างนั้นมันมองแล้วมันต่ำเกินไป ศาสนาเราเห็นว่าศาสดาเป็นผู้สิ้นกิเลส สอน
ให้แบบว่าสุขภายใน สุขจนหมดกิเลส ศาสนาจริงๆ ไม่ใช่ลัทธิศาสนา ลัทธิใด ลัทธิก็ได้
แค่ลัทธิปรัชญา แต่ตัวศาสนานี้มัน โอ้โฮ มันเข้านะ เพราะตัวศาสนามันย้อนได้ไง

อย่างเช่นว่า ถ้าอย่างมนุษย์มันไม่เหมือนสัตว์ มนุษย์มันจำได้ เกิดมาจากอะไร มา
จากอะไร ไปจากอะไรใหม่ มันระลึกเมื่อวานนี้ได้ มันให้คำตอบตรงนี้ได้ไง

กรรมคืออะไร กรรมมา สะสมกรรมมา กรรมดีทำให้เกิดดี กรรมชั่วทำให้เกิดชั่ว
แต่กรรมดีกรรมชั่วมันคละเคล้ากัน ทุกคนต้องคละเคล้ากัน ไปหมด มันถึงให้ผลเป็นลุ่มๆ
ดอนๆ ใด ไม่มีการให้ผลดีตลอดและให้ผลชั่ว ผลดีหรือผลชั่วมันเกิดเพราะว่ากิเลสที่เรา
ควบคุมไม่ได้ นี่พระพุทธเจ้าถึงสอนตรงนี้ไง

เรานี้เกิดมาเป็นมนุษย์ประเสริฐที่สุดแล้ว แต่แล้วพอศาสนาควบคุมไว้ ควบคุมกิเลสที่ว่ามันจะพลิกในทางไม่ดี ถ้าพลิกกันให้ดีก็เกิดเป็นมนุษย์นี้แสนประเสริฐนะ มนุษย์สมบัติยอดเยี่ยมที่สุดเลย ยอดเยี่ยมมาก นี่ไง พอเริ่มต้นมาแค่นี้เองนะ แค่นี้พบสมณะ แค่นั้นละ มงคล ๓๘ ประการเห็นใหม่ ได้เห็นสมณะ เห็นเพื่อความสงบใจ ... ได้พบสมณะที่เป็นของแท้ นะ เป็นมงคลอย่างยิ่ง

อันนี้อาจถ้าเป็นมงคลอย่างยิ่งตอนพระพุทธเจ้าตรัสรู้เห็นใหม่ ใจที่เดินออกมาที่เจอโยม ไม่เชื่อเห็นใหม่ นั่นก็เจอพระพุทธเจ้า เจอตรงๆ เลย ทำไมไม่เป็นมงคลละ เพราะตัวเองไม่เข้าใจแล้วไม่ยอมรับ นี่เพราะกิเลสตัวปฏิเสศภายใน

อันนี้ถึงว่าต้องศึกษาธรรมะก่อน เป็นมงคลอย่างยิ่งก็ต่อเมื่อมันส่งกระแสถึงกันใจ ฝ่ายหนึ่งเข้าใจแล้วเปิดรับ อีกฝ่ายหนึ่งส่ง อย่างวิทญูอย่างนี้ถ้ามีคลื่นมา มันก็เปิดได้ คลื่นไม่มาอย่างนี้ วิทญูมันก็เป็นแก้ววัตถุอย่างหนึ่ง มนุษย์ก็เป็นวัตถุอันหนึ่ง ร่างกายนี่ก็เป็นวัตถุอันหนึ่ง หัวใจนี่ก็เป็นวัตถุอันหนึ่ง แต่เป็นนามธรรม เป็นวัตถุอันหนึ่ง ไม่อย่างนั้นไม่เป็นธาตุรู้ เป็นวัตถุอันหนึ่งที่ไม่แปรสภาพด้วย ไม่อย่างนั้นนิพพานใครจะไปเสวยสุข ไม่อย่างนั้นตายไปแล้วตัวนี้จะไปไหน ไม่แปรสภาพเด็ดขาดเลย

นี่ศาสนาเข้าไปชำระตรงนี้ ตัวศาสนาแท้ นะ แต่ถ้าศาสนาอย่างหยาบ อย่างกลางอย่างละเอียดนี้ไม่ว่ากัน ถูกต้อง.. พอสังกมมันไม่ดี สังคมไม่ดีโทษพระๆ ถูกต้อง.. ดูพระว่าพระต้องสอนพระก่อนเห็นใหม่ บางคนพระดีมันก็ขึ้นมาก่อน สังคมพระนี่ถึงจะไปสอนโลกเขา นี่สังกมมันก็อย่างว่าแหละ

พระก็มีพระสมมุติสงฆ์เห็นใหม่ บวชมาสองแสนองค์ในเมืองไทยก็เป็นพระทั้งหมด แต่เป็นพระสมมุติ พระแท้หมายถึงไม่ได้บวชก็เป็นพระ อย่างเช่น นางวิสาขา ไม่ได้บวชแต่ก็เป็นพระ พระแท้คือพระภายใน ข้างในเป็นพระใจ เป็นพระภายใน จิตใจที่ว่าเป็นพระก็คืออริยบุคคลภายในใจ

ธรรมะหรือว่าธรรมที่ประเสริฐ ประเสริฐที่ธรรมนี้ เป็นคนบัญญัติ เป็นคนให้ค่าเท่ากับมาให้ค่านะ แต่ความจริงแล้วไม่ได้ให้ค่า เกิดจากการกระทำของเรา สมุจเฉทปหานตัดขาดออกไปแล้วมันเป็นเนื้อแท้ของมันใจ ถึงว่าเป็นสมบัติส่วนบุคคลใจ สมบัติใครสมบัติมันใช่ใหม่

ธรรมะนี้เป็นของที่มีอยู่ตั้งเดิม พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ มันเป็นของลึกลับนะ ลึกลับแสนลึกลับ แต่อยู่ในหัวใจเรานะ ลึกลับแสนลึกลับ กว้างแสนกว้าง ไม่มีใครสามารถจะรู้ได้ บางอย่างนี้เราคิดไม่ได้ อย่างเช่น เราพูดว่าเรื่องนรกสวรรค์เราก็ไม่เชื่อกันแล้วเห็นใหม่ นี่เห็นใหม่ลึกลับหรือไม่ลึกลับ ลึกลับอย่างนี้ ลึกลับที่แบบว่าไม่สามารถจะรู้ได้ไง ลึกลับแบบว่าไม่มีใครจะมีความสามารถ วิทยาศาสตร์ไหนก็พิสูจน์ไม่ได้

ไอน์สไตน์มันก็ว่าไม่ได้ ไอน์สไตน์มันยังบอกเลยเห็นใหม่ ว่าถ้ามันถือได้มันถือพุทธเลย ไม่ได้ ! เพราะอะไร เพราะว่ามันมีการส่งออก เพราะธรรมชาติของหัวใจ คุณพลังงานอันไหนบ้างที่มันจะเข้าไปกินตัวมันเอง พลังงานไหนมันก็ต้องส่งออกใช้ใหม่ พลังอันไหนที่เข้าไปข้างใน

แต่พลังงานนี้ พระพุทธเจ้าสอนตรงนี้ไง สอนตรงนี้ว่าให้ย้อนกลับมาดูตรงตัว ชาติรู้ ตัวใจแท้ ตัวชาติรู้ นะ ชาติ แต่ชาติเป็นวัตถุไง ตัวรู้ ว่านามธรรมนี้เป็นวัตถุได้ วัตถุได้ด้วยการทำงานที่จิตแก้จิต มันเป็นนามธรรมอยู่ เป็นนามธรรม ไม่สามารถเอาเข้าไปจับ ต้องมันได้ ยกเว้นแต่เอาตัวมันเองจับตัวมันเองได้ เอาความรู้สึกนี้เข้าไปจับความรู้สึกใจ เอาตัวจิตแก้จิตไป

จิตแก้จิตเลยกลายเป็น โวหารติดกันไปหมดเลยว่าจะอะไรที่มันง่าย ว่าจิตแก้จิต จิตดูจิต จิตฟังจิต ก็เลยกลายเป็นว่าตะครุบเงาไป จิตฟังจิต จิตดูจิตนั่นดูเพื่อให้มันสงบตัว ดูให้มันอายุไป อย่างเช่น เราจะทำผิด เราเตือนตัวเองนี่อายุใหม่ เรารู้ว่าอย่างนี้ผิดแล้วเรายังจะทำ เหมือนเด็กเล็กของกิน ... หนูผิดแล้ว อายุใจ จิตฟังจิตอย่างนั้น ฟังให้ดูตัวมันเองไป ใจของตัวเองแล้วมันจะอายุ พออายุแล้ว แค่อายุ ! มันไม่ได้มีการชำระกัน ต้องเข้าไปชำระใจ มันอายุนี้ก็สงบตัวลง สงบตัวลงหันทับหญ้าไวกิง สมาธิธรรมไป

นี่มันเป็นอาการที่แปลกประหลาดที่โลกเขาไม่มี ก็เลยตื่นตื่นกัน นี่จิตฟังจิต เอาจิตแก้จิต แต่แก้ได้ แต่อย่างนี้แล้วมันต้องพลิกกลับมาแก้ที่หนึ่ง ศาสนาสอนอย่างนั้นแหละ แล้วไม่มีใครรู้ได้ ไม่มีใครรู้ ! ต้องเป็นพระพุทธเจ้าเท่านั้น ! สยัมภูนะ รู้ได้ด้วยตนเอง มีองค์เดียว องค์เดียวเท่านั้นเอง ยกเว้นพระปัจเจกฯ

นี่ศาสนาสอนตรงนี้ไง ว่าเราให้ค่าศาสนาแค่ศีลธรรมไง ให้ศีลธรรมจริยธรรม ศีลธรรมนี้มันแบบว่ามันดี คนมีศีลธรรมนี้ดี เราไม่ได้ว่าไม่ดีนะ แต่ศีลธรรมนี้เป็น อารมณ์ อารมณ์คนมันแปรปรวน อารมณ์คนนี่มันแปรสภาพได้

แต่ถ้าเราไปแก้ตรงฐานของใจ ฐานนี้เกิดอารมณ์ไง แบบว่าเราไปแก้ที่จุดที่มันจะ เกิดตรงนี้แล้วตรงนั้นมันหมดแล้ว อารมณ์มันจะแปรปรวนอย่างไรก็ให้มันแปรปรวนไป แต่ว่า อย่างเช่น บางวันเที่ยงมันก็ร้อนใช่ไหม เช้ามันก็เย็น ตกเย็นมันก็เย็น อารมณ์คนก็เป็นอย่างนั้นเพราะมันเป็นธรรมชาติอย่างนี้ เคลื่อนไหวไปตลอดเวลาเพราะว่าจิต กระเพื่อมออกมา

แต่ถ้าตัวในมันรับรู้สภาพความเป็นจริงนะ ถ้าอย่างนั้นแล้วถ้าพูดถึงภavana แล้ว ถ้าสิ้นแล้วจะดีหมดนะ แบบว่าเป็นพระอรหันต์แล้วหรือว่าอย่างไร ต้องแบบว่าต้องเป็น เหมือนกับเรียบริ้อยหรือว่าศีลตลอดอย่างนี้

พระโมคคัลลานะทำไมโดนทูปตายล่ะ นี่เราจะเทียบอารมณ์ไง เทียบสิ่งภายนอก ใจ ที่มันยังแปรปรวนแปรสภาพอยู่ แต่หัวใจดวงนั้นไม่เป็นไปไง พระโมคคัลลานะโดน โจรทูปตายนะ มาทูปทีแรก เหาะหนีถึง ๓ ครั้ง สุดท้ายพิจารณาว่า อ้อ นี่กรรมของเราะ ก็ปล่อยให้โจรทูปจนแหลกจนตายนะ แล้วค่อยใช้ฤทธิ์ร่วมร่างกายขึ้นมาใหม่แล้วไปหา พระพุทธเจ้า ไปลานิพพานแล้วกลับมาคลายฤทธิ์ออกมันก็แปรสภาพเป็นอย่างเก่า

นี่เราจะชี้ให้เห็นว่าอารมณ์ไง สิ่งที่ภายนอกมันก็ต้องหมุนไปตามธรรมชาติของ มันใช่ไหม แต่ไอ้ตัวฐานของจิตถ้าเราแก้ได้แล้ว มันไม่ตื่นตามอันนี้ไง เป็นสุขภายในใจ

สุขมีหลายชั้นตอน อย่างเช่น เราสุขอย่างนี้ อาบน้ำก็เย็นสบาย คนเป็น โรคเป็นภัย ไข้เจ็บมากอาบน้ำแล้วสบายไหม เพราะอะไร เพราะเราอาบน้ำแล้วมันเย็นที่ผิวหนัง แต่ เชื้อโรคมันอยู่ในกายใช่ไหม นี่ก็เหมือนกัน ถ้าแบบว่า เราจะชี้ให้เห็นว่าสุขหลายชั้นไง นี่ พูดถึงผลกระทบไข้ไหม แต่จิตอย่างนี้ ร่างกายถ้ามันจะแปรสภาพอย่างนี้มันก็เป็น ธรรมชาติของมัน แต่หัวใจที่ไม่ออกมารับรู้เห็นไหม

ถ้าคนเป็นโรคเวลาอาบน้ำ คนธรรมดาเราอาบน้ำก็มีความเย็น มีความสบายใจ แต่คนเขาอาบน้ำแล้วมันก็เร่าร้อน เพราะอันนี้เป็นตัวกิเลสใจ เลยยกให้ว่าตัวกิเลสตัวสุขนอกสุขในใจ แต่ถ้าคนไม่เป็นโรคเห็นไหม อาบน้ำแล้วมันก็สบาย

นี่ก็เหมือนกัน ร่างกายที่แปรสภาพ หรือว่าอารมณ์ที่เกิดจากความรู้สึกนี้บางทีมันก็ร้อน ทำไม ? อย่างเช่นนะ มันเป็นความรู้เท่าณะ มันร้อนหมายถึงว่ามันเป็นไป มันใช้ได้ มันเป็นเครื่องมือว่าขั้น ๕ นี่เป็นภาวะ

อย่างเช่น อาจารย์มหาบัวท่านพูด ท่านพูดว่าเวลาหลวงปู่มัน เวลาพระมา ทำ โกรธนะ ทำจิงขังนะ เอ็ดอยู่อย่างนี้ อัดเต็มทีเลยนะ พอหันกลับมาที่พูดดีแล้ว พูดเบาๆ พูดแบบกันเอง พอหันกลับมาเอาอีกแล้วเห็นไหม เอ็ดอีกแล้ว เพื่ออะไร เพื่อประโยชน์ใจ

จะพูดว่าเวลามันออกมาถึงจะเป็นกิริยาที่รุนแรง หรือกิริยาที่พูดดี มันก็เป็นประโยชน์ทั้งหมดไม่ใช่ไหม เพราะท่านรู้เท่าทันนี้ไม่ใช่ไหม แต่ต้องใช้กิริยาอย่างนี้ ต้องใช้เครื่องมือแบบนี้ไป ไม่ใช่เครื่องมือไป แบบว่าเช่น โอ้โฮ เรื่องทิลุภายใน มันรุนแรงมากนะ เวลาเราไม่รู้เราไปเกาะไว้ จะพูดกันนิดๆ นะ ไม่มีทาง ! อย่างนั้นไม่ใช่อาจารย์คน อาจารย์คนนี่ฟันด้วยขวานนะ สับด้วยขวาน

ดูอย่างเช่นนะ เห็นไหม นึกกันนี้วะ ไปถึงต้องยกนี้วะ อาจารย์นี่เรียนหนังสือไป ยกนี้วะ เอนี้วะลงเอาขวานสับเลย แล้วยกนี้วะอีกนะ แล้วยกนี้วะ ไอ้เณรนี่ก็ยกนี้วะแต่ไม่มีนี้วะแล้ว เขาสับทิ้งเลย เพราะมันติดใจ ติดในหนึ่ง แต่ก็ยกเห็นไหม ถ้าเป็นเรขาคณิตโดนตัดนี้วะออกจะไปคิดขนาดไหน นั่นเป็นของเขา.. มหายาน

เวลารุนแรง อาจารย์สอนเวลามันรุนแรง ความยึดมั่นถือมั่นภายในมันรุนแรงมาก ต้องใช้กิริยาที่แรงเข้าไปไป แบบน้ำป่ามาเราต้องใช้ความแรงเข้าไปยับยั้งตรงนั้น ไอ้แรงอย่างนั้นแรงแบบรู้เท่า

นี่จะเทียบให้เห็นหรือก เทียบให้รู้ว่าสุขนอกสุขใน ความติดนอกติดใน ศาสนาสอนมีที่ขั้นตอน สอนแบบนี้ ศีลธรรมอยู่ข้างนอก แล้วเราก็มาเอาชนะตัวเอง โกรธชนะตัวเองได้นะ สุขมากนะ อ้าว จริงๆ ! ก็เหมือนกับคนที่มันทุกข์มาก คนที่มันใส่ไปตามโลกเขาแล้วมันยืนดูเขาเล่นกัน

เหมือนพวกเรากิดมา เราเป็นนักกีฬาอยู่ในสนามฟุตบอลต้องวิ่งกันหัวปั่น วิ่งอยู่
อย่างนั้น แล้ววันไหนเราออกมายืนอยู่ข้างสนามดูเขาเล่นลี ต่างกันเยอะเลย แต่เราเรียก
สุขได้อย่างไรวะ ไม่มัน ! ต้องให้ลงไปเตะด้วยถึงจะมัน เวลาออกไปยืนข้างสนามนี่ไม่
ยอม ไม่เอา ฉันไม่ได้เตะด้วยแล้ววิ่งลงไป

นี่มันถึงได้ถามไถ่ว่าภาวนาไปเพื่ออะไรไง จะสุขได้อย่างไร มันจะมีอะไรขึ้นมา
เห็นไหม สู้ฉันไม่ได้ ฉันพยายามวิ่งกับเขาอยู่นี้ แล้วได้เตะที่ ๒ ที่ก็ยังคืนะ วิ่งสัก ๔ - ๕
ชั่วโมง เตะลูกสักทีหนึ่ง โห.. ดีใจ ฉันมีความสุข

นี่ก็เหมือนกัน วิ่งไปเกิด วิ่งไปเกิด วิ่งไป แล้วก็ไปประสบความสำเร็จมากก็เหมือน
เตะบอลทีหนึ่ง ได้วัตถุอะไรมาใหม่ก็เหมือนเตะบอลทีหนึ่ง มีความสุขทีหนึ่ง แล้วลอง
ได้พักสิ ลองได้พักแล้วมันจะเห็นคุณค่าไง ถ้ายังไม่พักยังไม่รู้ ถ้าได้พัก อ้อ.. สุขอย่างนี้
เอง มีกินมีใช้ตามโลกเขา ไม่ค่อยไปกว่าใคร แต่หัวใจไม่วิ่งตามเขา เหมือนผู้ดู นั่งมอง
เขา โอ้..โอ้..เลย โลกเป็นแบบนี้

นั่นสุขภายในใจ ถึงว่ามันสุข สุขจริงๆ สุขก็สุข สุขไม่ต้องเหนื่อย แต่มีมันอธิบาย
ออกมาเป็นลักษณะของอาการของใจ มันก็อย่างว่าแหละ มันเป็นนามธรรม มันต้องเรา
มาประสพว่ามีความสุข มีความสุขนี้

เพราะใช้คำนี้ พูดคำนี้ออกมาเพราะอะไร เพราะว่าเวลาทำบุญ ถูกต้อง ! เวลาโยม
มาทำบุญนะ บุญกุศล บุญนี้มันเป็นแบบว่า เป็นบุญที่ว่าการขับเคลื่อนใจ เราก็อธิษฐาน
เอาสิ อยากได้อะไร ถ้ามันเป็นไปนะ แบบว่าบุญกุศลอันนี้เกิด แบบว่าผู้ปฏิบัติธรรมหรือ
ว่าทำความดีสมกับความดี ขอให้ความดีนี้จึงให้ผลแก่เรา อันนั้นเป็นผลของบุญ อันนั้น
ไม่ว่ากัน

แต่ว่าพอยกสูงขึ้นมาเรื่องปฏิบัติเห็นไหม เพื่ออะไร เพื่อไม่ให้ใจมันทุกข์
ไม่ให้ใจมันทุกข์ ให้มีความสุขด้วย แล้วพอหัวใจมันสะอาดขึ้น อะไรขึ้น มันจะเป็นไป
การงานทุกอย่างมันจะเป็นไป ข้างนอกคือบุญกุศลธรรมดา กับบุญในการปฏิบัติ

พระพุทธเจ้าสอนใจ ปฏิบัติบูชาใจ ปฏิบัติบูชาเห็นไหม ปฏิบัติบูชามันประเสริฐ
กว่าอามิสบูชา นี้อามิส ให้มานี้เป็นอามิส เป็นของ เป็นอามิส เป็นวัตถุ แต่ปฏิบัติบูชา

ไอ้โฮ เพราะบูชา บูชานี้เพื่อไปหาพระพุทธเจ้าใช่ไหม แต่ถ้าเราปฏิบัติบูชา เราคิดว่า พระพุทธเจ้า พุทธะอยู่ที่ใจใจ ทุกดวงใจนี้เป็นพระพุทธเจ้าได้หมด ลองปรารถนาพุทธ ภูมิ เป็นได้หมดเหมือนกัน !

แต่ทำไมเราบอกว่าเป็นได้อีกเดียว ไอนั้นมันเป็นที่ว่าเพราะการสร้างมานี้มัน แสนยากขนาดไหน การสร้างการสะสมมานี้แสนยากมากเลย แล้วมันขโมยกันไม่ได้ด้วย อย่างสมบัติโลกนี้ยังขโมย ยังลักกันได้นะ อย่างบารมีนี้ไม่มีสิทธิ์ ไม่มีสิทธิ์ขโมยกันได้ หรอก ของใครของมัน แล้วถึงเวลาจุดแล้วไปบายขึ้นมาอย่างนี้ แบบว่าคราวตรัสรู้แบบนี้ ถึงว่ามันแสนยาก แสนยาก

เวลาคิดกลับมาตรังนี้ไง เราถึงจะ โอ้..พอใจนะ ทุกข์ส่วนทุกข์ไปเกิด คนทุกข์ แบบพวกแอฟริกาเห็นใหม่ เขาทุกข์แล้วเขามีโอกาสได้แก้ไขใหม่ ทุกข์ก็ทุกข์อยู่นั้น คุณ โยกย้ายกันไปโยกกันมา ทุกข์ก็ทุกข์แค่นั้นเอง ทุกข์เพื่อจะตายต่อไป ไม่มีอะไรเลย

อย่างของเราเกิดมาพบพระพุทธศาสนา ทุกข์เพื่อจะพ้นทุกข์ เหมือนกับคนเขา ทุกข์เหมือนกัน สภาพแบบนั้นแต่มีโอกาสรอด อย่างนั้นไม่มีโอกาสรอดนะ นี่เราเปรียบ วัตถุให้ดูใจ แล้วมาคิดสิ มาคิดถึงที่ว่าถ้าเราไม่เจอศาสนา เราไม่เจอครูบาอาจารย์เราจะ ปฏิบัติกันอย่างไร มันก็เกิดมาใช้ชีวิตนี้ ชีวิตหนึ่งให้หมดไป เท่านั้นเอง !

แต่เราเจอพุทธศาสนาด้วย แล้วมาเจอท่ามกลางการปฏิบัติ พอมีแนวทางอยู่ว่า อย่างนั้นเลยนะ การหาครูบาอาจารย์คือว่าแนวทางการปฏิบัติแบบถนนไหน ถนนที่จะเดิน ไป มีถนนอยู่เราก็เดินไปได้ ไม่มีถนนจะเดินอย่างไร นี่แนวทางมีใจ ร่องรอยใจ พระพุทธเจ้ารู้ก่อน เป็นผู้เปิดประตูแรก แล้วก็สาวกตามมาๆ ตามมาเรื่อยๆ แล้วเราก็ ตามมาๆ

มันถึงจะบอกว่ามีคุณค่าของศาสนาไหม คุณค่าของศาสนาที่ว่าปฏิบัติแล้วได้ผลนี้ ใจ ไม่อย่างนั้นก็เขาจะว่า ไอ้โฮ นรกก็ไม่มี สวรรค์ก็ไม่มี มรรคก็ไม่มี ผลก็ไม่มี อะไรก็ ไม่มีนะ พระก็หัวโล้นๆ มาหลอกกันกิน เท่านั้นเอง ! ไม่มีมรรคไม่มีผล ไม่มีการกระทำ กันใดๆ เลยหรือ ศาสนาเป็นศาสนาของเล่น

อาจารย์ว่านะ ศาสนาไม่ใช่ตุ๊กตาคณะ เอามาหลอกเด็ก ศาสนาสมมุติไง ศาสนา หลอกเด็ก หลอกกันไปก็หลอกกันมา หลอกกันมาก็หลอกกันไป ไม่หลอก ! จริง ! แล้ว ยิ่งมาอย่างนี้ เคยไปเจออย่างนี้นี่นะ จริง ! จริง ! นี่ยืนยันกันได้จริง ของจริงมีอยู่ แล้วนี่พอ ถ้ามันจริงผลัวะๆ มามันก็จริงมาเรื่อย

ที่นี้พอของจริงมาอยู่นะ มันก็จะ โอ้โฮ ครีมีใจ วันนั้นเรากลับมาแล้วมาพูดคุยกับ พวกนี้เลย โทกหกเลยนะ ลักเขามา บอกว่าไปขโมยว่าเป็นศิษย์เรานะ โอ๊ย แล้วมันดีใจนะ โอ้โฮ เราสอนคนได้ขนาดนี้นะ (หัวเราะ) ศิษย์สมมุติไง อุตส่าห์ไปหลอกว่าอันนี้เป็นลูก ศิษย์เรานะ ให้มานั่งครีมีใจว่า คุติ คุติ เห็นไหม นี่มันเป็นไปได้

ทฤษฎีมีอยู่ไง เวลาเมื่อก่อนน้องชายมันถาม มันบอกว่า “หลวงพี่มีอยู่จริงหรือไอ้ หุทธิพิศดาพิศ มีจริงหรือๆ” ไม่เชื่อเรา เราบอกว่า “อ้าว..จริง มึงฟังเอานะ ในทฤษฎีนั้น มันมีอยู่ อภิญญา ๖ มีอยู่ ถ้าทฤษฎีมีอยู่แล้วเราเข้าไปไม่ถึงแล้วเราไปโทษว่าทฤษฎีนั้นไม่มี ได้อย่างไร หุทธิพิศ ดาพิศ การรู้วาระจิตมันเป็นอภิญญา ๖”

แต่แท้จริงฟังนะ อภิญญา ๖ นี้ก็ไม่ชำระกิเลส ใจใหม่ อภิญญา ๖ นี้เป็นการ ส่งออกหมด มันเป็นการรู้ภายนอก ไม่ได้ชำระกิเลสเลย แต่โลกบอกว่าอันนี้มันยอดเยี่ยม มากนะ อันนี้มันของแบบว่าอาจารย์ว่าเป็นของเล่น เป็นของเด็กเล่นนะ เอาไว้เพื่อเป็น ประโยชน์ไง เพื่อเป็นเครื่องมือ เพื่อไปดักใจคน เพื่อจะรู้อะไรล่วงหน้า เพื่อจะสอนใจ เอาไว้สอนใจ เอาไว้แก้ เอาไว้ดัก ใจใหม่

อย่างมานี้ ถ้าแน่จริงก็ต้องรู้ใจเราสิ เห็นไหม ใครๆ มาก็ต้องรู้วาระจิตสิ ใ้รู้แบบ นั้น พูดประสาเรานะ มันรู้แบบหน้าหน้า มันรู้เพื่อเสริมอารมณ์ไง แต่มันรู้การเกิดดับ รู้ ความทุกข์ในหัวใจ อันนี้ต่างหากมันเป็นประโยชน์

ก็เหมือนหมอ เห็นไหม ถ้าแก้ไขได้อันนี้ประเสริฐ จริงไหม หมอนี่คิดยาแก้ไข ถ้าแก้ไขก็แก้ทุกข์ในใจใจใหม่ รู้แบบนี้รู้ตามขั้นตอนของการแก้ไข อันนี้ถูกต้อง แต่ถ้า จะมารู้ดักกันอย่างนั้นก็ดูหนังคุณละครติ

เขาพูดอย่างนี้เพราะอะไร ก็ไปหาหมอคูติ หมอคูจะพูดถึงหมด เพราะอะไร เพราะความชำนาญของเขา พูดไปเถอะ โอ้โฮ หมอคุณคนนี่แม่น แม่น ก็เขาคูพูดร้อยคำ

ถูกคำหนึ่ง 'ไอ้หมอดูนี้แม่นๆ ทำไมเขาแม่น เขามองดูออก เพราะความชำนาญของเขา พรหมศาสตร์มันมี แล้วเป็นอะไร

หมอดูเวลาดูให้เขานะ เวลาหมอดูกลับบ้านหมอดูทะเลาะกันในบ้านเกือบบ้าน แรก หมอดูคนไหนบ้างที่ครอบครัวที่บ้านเขามีความสุข มันเหมือนกัน เหมือนกับมนต์ดำ เราใช้ฤทธิ์ใช้คาถาไปทำลายครอบครัวคนอื่น สุดท้ายแล้วอย่างทางอีสาน พอไปๆ พวกนี้เป็นปอบหมด มันร้อนเข้าๆ เห็นไหม มันเป็นปอบหมด เป็นมนต์ดำ เป็นฝ่ายที่ไม่ถูก

แต่ถ้ามาของเรานี้ มาตรฐานนี้เห็นไหม ให้สัมมาทิฐิ ให้สัมมาสมาธิ ทุกอย่างเป็นสัมมา เป็นสัมมาหมด เป็นของถูกต้องหมด เห็นไหมถึงว่าสมาธิต้องมีศีลคุมไว้ คุมเพราะไม่ให้ออกตรงนี้ไง ถ้าไม่มีศีลคุม สมมุติจิตใจเราไม่ดี เกิดเราเป็นคนที่ไม่ดี พอเราฝึกหัดพยายามฝึกหัดเป็นสมาธิขึ้นมาจนได้ เพราะจิตใจเราไม่ดีเป็นพื้นฐาน

พอเรามีสมาธิปั๊บสมาธินี้เป็นของที่แปลก เราใช้สมาธิไปในทางที่ลบ เห็นไหม พระพุทธเจ้าถึงบอกว่าให้มีศีลไว้ ศีลนี้บังคับตรงนี้ไม่ให้เป็นไง ศีลคือว่าไม่ให้รังแกกัน ไข้ไหม นี่เกิดว่าถ้าเราเป็นคนที่ไม่ดีก็แล้วแต่ ศีลบังคับให้สมาธินี้เกิด พอเกิดขึ้นมาศีลนี้จะไปบังคับ ไปคุมสมาธินี้อีกทีหนึ่งไง

ศีลที่บริสุทธิ์เกิดสมาธิที่ยอดเยี่ยมไข้ไหม เราเกิดสมาธิแล้ว ปัญญาอบรมสมาธิที่ดี ก็ทำให้เกิดปัญญาที่วิมุตติหลุดพ้นได้ แต่ถ้าสมาธิที่ว่าสมาธิเกิดได้ เกิดได้แต่ถ้าเราไม่ควบคุมใจเราดีเราใช้ในทางที่ผิดเลย แล้วพอใช้ไปๆ ตอนใช้มันก็ดีสิ ใช้ได้สนุก ได้มีฤทธิ์มีเดช แต่พอเรากระทำบาป ทำไม่ดีไว้แล้วมันจะได้ผลดีได้อย่างไร ต่อไปสุดแล้วก็ต้องเสีย

ถึงบอกว่าศีลสำคัญ ศีล สมาธิ ปัญญา นี่ทำให้เราหลุดพ้นนะ หลุดพ้นจากความทุกข์ในใจ อย่าไปคิดนะว่าจะหลุดพ้นไปที่อื่น หลุดพ้นที่หัวใจปั๊บไอ้สิ่งข้างนอกมันมาเอง ความรู้ต่างๆ มันมาเองนะ แล้วไม่สงสัยใดๆ เลย แก่ความสงสัยในใจได้นี้ยอดเยี่ยมที่สุดแล้ว แล้วสามโลกชาตุนี สวรรค์นรกอะไรอย่างนี้ไม่ต้องไปพูดถึงมันเลย พอดับที่นี้ปั๊บ รู้หมด ! รู้หมดเลย เพราะตัวนี้เป็นตัวเคลื่อนไหว แล้วเราไปแก้ตัวรากฐาน ตัวอื่นจบ พอจบก็เข้าใจ เข้าใจที่นี้ด้วย เข้าใจข้างนอกด้วย เข้าใจหมดเลย

นั่นทำไมพระพุทธเจ้าถึงยอด ศาสนาเรานี้เยี่ยมมากนะ เยี่ยมมาก เกิดมาอย่างนี้ เราดูศาสนาเยี่ยมมากเราก็ภูมิใจตัวเราไง ศาสนานี้เยี่ยมเราก็เยี่ยมด้วยเพราะเราเป็นชาวพุทธไงเห็นไหม มันจะพูดเพื่อมันจะยกตัวเอง

ตัวเราเป็นชาวพุทธเราอยู่ในศาสนาที่เยี่ยมเหมือนกับเราอยู่ในเรือที่ดีไง เอ็งมองไปที่อื่นเขามีแต่เรือที่ห่วยๆ เรือที่รั่วๆ อยู่กลางวิฤตสงสารนะ เขาต้องล่ม ต้องจมอยู่กลางทะเลนะ เขาต้องตายอยู่เป็นอาหารของสัตว์ ของเต่า ของอะไร แล้วเราเป็นชาวพุทธเราอยู่ในเรือเยี่ยมเลย แต่มันไม่อย่างนั้นสิ มันจะเอาขวานฟันเรือตัวเองทิ้ง

ศาสนาเราก็ไม่มี พระก็ไม่ได้สอน เราก็ไม่เคยปฏิบัติเห็นไหม อยู่ในเรือดีๆ มันเอาขวานฟันเรือมันทิ้งไปเรื่อยๆ ไอ้เอ็งมองมาแล้วเรือห่วยๆ แล้วก็ไปมองว่าเรือเขาไม่ดี ไอ้อยู่ในเรือดีๆ มันก็ทำลายเรือของตัวเองซะ

นั่นเวลาพูดๆ เพื่อเหตุนั้น พูดขึ้นเหตุผลที่คุยมา ตรงนี้ต้องให้ภูมิใจในมนุษย์สมบัติ ภูมิใจในตัวพุทธศาสนา ภูมิใจในการปฏิบัติ ทุกข์ก็ทนเอา ทุกข์โดยธรรมชาติ ทุกข์เป็นอริยสัจ ทุกข์อริยสัจจัง สมุทัยอริยสัจจัง มรรคอริยสัจจัง นิโรธอริยสัจจัง มันเป็นอริยสัจเลย เป็นความจริงอันประเสริฐเลย แล้วเราจะเป็นอย่างนี้ได้อย่างไร เราก็สู้สิ สู้เราก็เกิดรู้เท่า

อย่างที่ว่าบริหารทุกข์เป็นนะ เกิดมาจากอริยสัจใจ ไม่ใช่อริยสัจ ตัวทุกข์นี้ไม่ใช่ผล ตัวทุกข์นี้เป็นแค่แบบเครื่องยนต์ พลังงานเป็นตัวเครื่องยนต์ มันขับเคลื่อนออกมาเป็นพลังงาน อันนั้นเป็นผล จิตนี้วนเข้าไปในอริยสัจ เข้าไปรู้ทุกข์ เข้าไปเห็นสมุทัย ปล่อยสมุทัยด้วยมรรค ออกจากมรรคไปนิโรธ นิโรธมันดับเห็นไหม แล้วทำไมถึงไม่ใช่ล่ะ

ไม่ใช่ ! ต้องออกจากรู้มาเพราะมันเกิดแล้วดับไง ฝ่ายหนึ่งฝ่ายเกิด ฝ่ายหนึ่งฝ่ายดับ แล้วเราเข้าใจแล้วเราปล่อยออกมาจากอริยสัจ เห็นไหม อย่างเครื่องยนต์มันหมุน เราเองก็เอาจิตเข้าไปในเครื่องยนต์ เข้าไปศึกษาในเฟืองในอะไรทุกอย่าง แล้วมันเป็นพลังงานที่ออกจากเครื่องยนต์ออกมา ไม่ใช่ตัวเครื่องยนต์ ตัวเครื่องยนต์มันเป็นตัวอริยสัจ แล้วพลังงานที่ออกมาเป็นประโยชน์อยู่ข้างนอกใจ อันนั้นหัวใจเราพุ่งออกไปจากนั้น ถึงว่ามันไหลออกมาจากอริยสัจใจ

หัวใจนี้ไหล่ออกมาจากอริยสัจ ความรู้ความเข้าใจนี้ไหล่ออกมาจากอริยสัจ ต้อง
วงรอบอริยสัจอันนั้นอีกอันหนึ่ง นั่นศาสนา ! พระพุทธเจ้าสอนอย่างนั้น

เวลาพูดทุกทีนี่นะ ศาสนาอื่นไม่มีหรอก ประกันว่าไม่มี ทำไปเถอะ ไม่มี ! แต่ทำ
สมาธิได้ก็ทำได้ ถ้าทำสมาธิได้เขากำหนดได้เพราะนี่มันเป็นธรรมชาติอยู่แล้ว แต่ถ้า
มรรคอันนี้ไม่มีนะ ไม่ได้มาบนอันนี้นะ ไม่มีทาง หัวใจไม่ได้ฟอกไม่มีทาง ก็เพ่งดูนั่น
แหละ เพ่งจิตแก้จิตเขาก็คุยได้ เพ่งแก้จิต เพ่งเฉยๆ นี่นะ เพ่งเฉยๆ ไม่ชำระ

เสื้อผ้าที่ใส่กันกลับไปอย่าซักนะ เก็บเข้าตู้ให้หมดเลยนะ ถอดเสื้อผ้าเข้าตู้ โอ้
มันสะอาดแล้วไง ก็ไม่ได้ซัก เข้าตู้มันก็เหมือนกัน เสื้อผ้าในตู้ที่สะอาดอยู่แล้วก็มี เสื้อผ้า
ที่ไม่ได้ซักในตู้ก็มี ก็เข้าไปอยู่ด้วยกัน เห็นไหมมันก็สงบเข้าไปอยู่อันที่เดิม ในตู้คือที่เดิม
แล้วมันได้ชำระหรือยัง.. ยัง เราพับเข้าไปสิ ก็สมาธิมันทำให้สงบได้ก็พับเข้าไป แล้วมัน
แก้ไหม ไม่แก้

แต่เขาว่าแก้เพราะมันไม่เคยรู้ ไม่เคยเห็นสภาพแบบนี้ไง เห็นสภาพแบบนี้ก็เชื่อ ก็
เข้าใจว่าอันนี้เป็นผล มันก็เลยกลายเป็นว่าไม่เข้าทาง กริมมาหน่อยหนึ่งแล้วไม่เข้าทาง
เสียกันไปเยอะ แล้วไม่ใช่เสียกันเยอะนะเพราะเราดูแล้วเกือบจะเป็นกันทั้งนั้นเลยตอนนี้
เกือบจะเป็นทั้งนั้นเลยถึงได้อันนี้ออกมา เอาเท่านี้ก่อนนะ เดี่ยวจะให้พร